

Բոցը զօրեց կածկտեց,
Քաջերուն ծընունդ տընց,
Հուր ա', հուր ա', հուր ա':
Ա'յ Մելիմէտ, Մելիմէտ,
Ազուորիկ, հրգօր Մելիմէտ,
Տըգեղն ու վախը հանէ',
Մեր սրտերէն կործանէ':
Ա'յ Մելիմէտ, Մելիմէտ,
Բոցակածակ Մելիմէտ,
Վառենք, երգենք Քեզ լաւէտ,
Աստղիկի կըրակ Մելիմէտ:

Մաճան, իր նստած տեղէն կը ձայնակցէր այս
երգին ու կը հետեւէր պարի շարժումներուն ան-
զգալաբար, որպէս թէ իր հին ու աղջիկ օրերն
ըլլային:

ԿԻՒՐԵՂ ԽՐԱՅԵԱՆ

1929, Դեկտեմբեր
Ellis Island

(Վերջը յաջորդ թիւով)

Ն Ո Ւ Ա Գ

Ձեփիւոր մեղմիւ լինը կը փոքե
Եւ հոն կը գեղու շողերու ոսկին.
Մաղկանց բոյրերով լինը կը պարե,
Այգն ալ կ'արբենայ տաղովն արտոյսին:

Ափունքեն' ինչպէս երազ մ'անանուն,
Ուրու մը կ'անցնի ներմակ թելերով,
Ու յոյլ երբեմն մ'իւր փղանցքէն հոսելով,
Կ'առլըցնէ հոգիս անուշով մ'անհուն:

Հուրի մը անցաւ ներմակ շողաբով,
Գարնան առաւօտ'ս' բենեզ երբեքերով:
Ձերդ միջոցն հայցմամբ' անցնող արեւին,
Թեւեռ իր ետին բացուած մրնացին...

* * *

Ս Պ Ա Ս Ո Ւ Մ

Ու կ'ունկնդրեմ հոգեգրւարն փու երգիդ
Եւ երկնահամ փրփրսուքն հողմերու,
Անտառին մէջ' աղուալուսնի պահերուն,
Ուր լրուրթիւնն երանութիւն կը գեղու:

Սիւք մ'ալեծովս մուկի բոյրով բեռնաւոր,
Կը գրգուէ զիս ու հառաչել կը մղէ...
Եւ մեղմօրէն, գերդ մութն այգուն յոյսին մէջ,
Եւ կ'ընկուզիմ տեսիլիդ մէջ խորանգոր:

Ու' հոգեսոյզ' միտս փու երգիդ կ'ունկնդրեմ,
Ուր սրտիս մէջ ժրպիտի պէս կը ծաղկի.—
Սակայն, աւա՛ղ, դուն Յամաֆն ես, ու ես Մով,
Եւ իմ մրմունջս փու երգիդ կը կարծեն:

1930

Յ. ԶՈՒՐԻԿԵԱՆ